

Asia: VN/26268/2022

Lausuntopyyntö luonnoksesta hallituksen esitykseksi eduskunnalle laiksi vesihuoltolain muuttamisesta

Lausunnonantajan lausunto

Huomiot pykälästä (luonnos laiksi vesihuoltolain muuttamisesta) ja säännöskohtaisista perusteluista (luku 7)

1 § Tavoite

Luonnoksessa hallituksen esitykseksi todetaan, että: ”Tämän lain tavoitteena on turvata sellainen vesihuolto, joka mahdollistaa kohtuullisin kustannuksin ja toimintavarmasti: 1) laatuvaatimukset ja -tavoitteet täyttävän riittävän talousveden saannin; ja 2) terveyden- ja ympäristönsuojelun kannalta asianmukaisen viemäröinnin”.

Tavoite on sinänsä kannatettava, mutta asiassa jää epäselväksi, onko tarkoitus muuttaa nykytilaa niiden laatutavoitteiden osalta, joiden arviointia ei tehdä terveydellisin perustein. Luonnoksessa ei ole käsitelty tätä asiaa kattavasti, mutta luonnoksen säännöskohtaisissa perusteluissa 14 §:n kohdalla todetaan, että: ”Laitokset ovat terveydensuojelulain nojalla velvollisia huolehtimaan siitä, että niiden toimittama talousvesi täyttää terveydensuojelulaissa säädetyt laatuvaatimukset ja -tavoitteet”.

Kiinnitämme huomiota siihen, että laatutavoitteet käyttäytyvät eri tavoin riippuen siitä, onko kyse laatutavoitteista, joiden arviointi tehdään terveydellisin perustein vai sellaisista tavoitteista, joiden arviointia ei tehdä terveydellisin perustein. Tämä ero liittyy siihen, kuinka vakavia seurauksia laatutavoitteen ylittämisestä voi olla ja millaisia toimenpiteitä vesihuoltolaitoksen on toteutettava. Alla on yksinkertaistettua selostusta näiden kahden erilaisen vastuun erosta, mutta tarkemmin asiaa selostettu Talousvesisäännösten soveltamisohjeissa:

<https://valvira.fi/terveydensuojelu/talousvesisaannosten-soveltamisohje>.

1. Laatutavoitteet, joiden arviointi tehdään terveydellisin perustein:

- Vastuun laajuus: Vesihuoltolaitoksen vastuu on tiukempi silloin, kun kyseessä on terveydellisiin perusteisiin liittyvä laatutavoite. Poikkeamat näissä laatutavoitteissa voivat johtaa suoriin terveysriskeihin veden käyttäjille, joten vesihuoltolaitoksella on velvollisuus reagoida välittömästi ja toteuttaa korjaavia toimenpiteitä.
- Toimenpiteet: Kun terveydellistä haittaa aiheuttava aine (esim. mangaani, koliformiset bakteerit) ylittää asetetun tavoitteen, laitoksen on tehtävä lisätutkimuksia, selvitettävä poikkeaman syy ja toteutettava välittömiä toimenpiteitä, kuten desinfiointia tai vedenpuhdistuksen tehostamista. Lisäksi käyttäjiä on informoitava viivytyksettä, koska poikkeamat voivat vaarantaa heidän terveytensä.
- Valvonta: Viranomaiset seuraavat tarkasti terveydellisiä laatutavoitteita, ja niihin liittyvät poikkeamat voivat johtaa viranomaisten puuttumiseen, sakkoihin tai käyttörajoituksiin.
- Esimerkkejä: pH-arvon poikkeamat, koliformiset bakteerit, mangaani ja muut kemialliset aineet, jotka voivat suoraan vaikuttaa veden käyttäjien terveyteen

2. Laatutavoitteet, joiden arviointia ei tehdä terveydellisin perustein:

- Vastuun laajuus: Vesihuoltolaitoksen vastuu on vähemmän tiukka niissä tapauksissa, joissa laatutavoite liittyy esteettisiin tai teknisiin ominaisuuksiin, kuten veden hajun, maun tai värin poikkeamiin. Nämä poikkeamat eivät suoraan uhkaa veden käyttäjien terveyttä, mutta ne voivat aiheuttaa haittoja käyttömukavuudelle ja johtaa asiakaspalautteeseen.
- Toimenpiteet: Jos esimerkiksi veden hajussa tai maussa ilmenee poikkeamia, vesihuoltolaitoksen on selvitettävä syyt ja toteutettava korjaavia toimia, mutta välittömiä toimenpiteitä (kuten desinfiointia) ei yleensä vaadita. Käyttäjiä tiedotetaan tilanteesta, mutta tilanne ei vaadi välitöntä hätätoimenpidettä, ellei kyse ole laajemman ongelman merkistä.
- Valvonta: Viranomaisvalvonta on vähemmän tiukkaa näiden tavoitteiden osalta, ja poikkeamat eivät välttämättä johda sanktioihin tai käyttörajoituksiin, ellei tilanne jatku pitkään ilman korjaavia toimenpiteitä.
- Esimerkkejä: Veden haju, maku, sameus ja rautapitoisuus

Yhteenveto:

- Terveydelliset laatutavoitteet: Näiden tavoitteiden täyttämättä jättäminen vaatii välittömiä ja tiukempia korjaustoimenpiteitä, koska ne voivat aiheuttaa suoria terveysriskejä veden käyttäjille. Vastuu on siten suurempi, ja poikkeamat vaativat viranomaisvalvontaa ja raportointia.
- Ei-terveydelliset laatutavoitteet: Vesihuoltolaitoksen vastuu on joustavampi, ja poikkeamat näissä tavoitteissa eivät aiheuta välittömiä terveydellisiä riskejä, joten laitoksen toiminta keskittyy lähinnä käyttäjien tiedottamiseen ja korjaavien toimenpiteiden asteittaiseen toteuttamiseen.

Kannatamme 14 §:n kumoamista, mutta ehdotamme, että asiaa vielä selvennetään 1 §:n perusteluissa. Onko tarkoitus, että jatkossa vastuu ei-terveydellisten laatutavoitteiden osalta ulottuu samalla tavoin esteettisiin ja teknisiin ominaisuuksiin, kuten hajun, maun ja värin valvontaan kuin

niiden laatutavoitteiden osalta, joissa arviointi tehdään terveydellisin perustein? Tämä on nyt toki ehdotettu kirjattavaksi lain tavoitteisiin, mutta aika vahvasti, kun tarkoituksena on turvata toimintavarmasti laatutavoitteet täyttävä vesi myös ei-terveydellisten ominaisuuksien osalta. Näitä tavoitteita on aiemmin pidetty toissijaisina terveydensuojelun rinnalla, mutta nyt ne nostetaan ikään kuin saman arvoisiksi. Kun lain tavoitteisiin kirjataan laatutavoitteet ilman lisäperusteluita, syntyy mielikuva, että vesihuoltolaitoksen vastuulle tulee varmistaa jatkuvasti se, että myös veden esteettiset ja tekniset ominaisuudet, kuten veden maku, haju, väri, sameus ja muut laatutavoitteet täyttyvät. Jos näin on tarkoitus, tämä vaatii lisääntyneitä valvontatoimia, raportointia ja resursseja. Tiedonkeruun ja raportoinnin laajentaminen voi siten lisätä valvojen ja laitojen hallinnollista taakkaa.

Tämä voinee myös tarkoittaa, että laitoksilta voidaan vaatia sanktioita, mikäli ne eivät onnistu turvaamaan riittävän nopeasti (esim. korjaavat toimenpiteet eivät ole aktiivisia) esimerkiksi veden esteettisiä laatutavoitteita, kuten hajua ja makua. Tässä on nyt myös vähän eroa siihen, mihin on sopimuksen perusteella sitouduttu (Ks. esim. VVY:n mallitoimitusehdot luku 7). Lisäksi olisi huomioitava vesihuoltolain 27 § 1 momentti, jossa virhe on sidottu siihen, mitä sopimuksen tai säädösten perusteella voi edellyttää. Jos on tarkoitus muuttaa nykytilaa, laitojen olisi panostettava enemmän resursseja ja kapasiteettia laatutavoitteiden, kuten veden hajun, maun ja värin, valvontaan ja hallintaan. Sinänsä tämä ei välttämättä ole huono asia, mutta asia on ikään kuin "piilotettu" lain tavoitteisiin ja voi aiheuttaa virhetilanteissa vaikeita tulkintakysymyksiä. Asiasta olisi parempi säätää selvemmin ja joka tapauksessa ottaa perusteluissa kantaa siihen, miten virhesäännöksiä sovelletaan, jos lain tavoitteet eivät toteudu.

3 § Määritelmät

Luonnoksessa hallituksen esitykseksi ehdotetaan muutettavaksi 3 §:n 3 kohdassa esitettyä vesihuoltolaitoksen määritelmää niin, että jatkossa vesihuoltolaitoksella tarkoitettaisiin laitosta, joka huolehtii yhdyskunnan vesihuollosta ja toimittaa vettä talousvetenä käytettäväksi vähintään 10 kuutiometriä vuorokaudessa tai vähintään 50 henkilön tarpeisiin taikka vastaanottaa jätevettä vähintään 10 kuutiometriä vuorokaudessa tai vähintään 50 henkilöltä. Luonnoksen mukaan muutoksen eräänä tarkoituksena on yhdenmukaistaa vesihuoltolain ja terveydensuojelulain mukaisia määritelmiä siten, että ihmisten käyttöön tarkoitettun veden laadusta uudelleenlaaditun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin (EU) 2020/2184, jäljempänä juomavesidirektiivi, soveltamisalaan kuuluvat talousvettä toimittavat laitokset olisivat jatkossa myös vesihuoltolain tarkoittamia vesihuoltolaitoksia. Luonnoksessa hallituksen esitykseksi sanotaan myös, että laitos olisi jatkossa vesihuoltolaitos, mikäli laitos huolehtii yhdyskunnan vesihuollosta ja sen veden toimitus- tai vastaanottovolyymit taikka asiakasmäärä on edellä kuvatun kokoinen. Asiakasmäärä ja henkilömäärä eivät tässä yhteydessä tarkoita samaa asiaa. Vesihuoltolain 3 §:n 4 kohdan mukaan asiakkaalla tarkoitetaan kiinteistön omistajaa tai haltijaa taikka muuta, joka tekee vesihuoltolaitoksen kanssa sopimuksen kiinteistön liittämiseksi laitoksen verkostoon tai laitoksen palvelujen toimittamisesta ja käyttämisestä. Liitetyssä kiinteistössä laitoksen palveluita hyödyntävien henkilöiden määrä voi kuitenkin olla enemmän kuin yksi. Henkilömäärä on siis pääsääntöisesti sama ja useimmiten korkeampi kuin asiakasmäärä.

Tavoite harmonisoida vesihuoltolaitoksen määritelmä terveydensuojelulain ja juomavesidirektiivin kanssa on ymmärrettävä, mutta laitojen käytännön työn kannalta ongelmallinen. Talousvettä toimittavilla ja/tai jätevesiä vastaanottavilla laitoksilla on tosiasiallisesti tieto vain sen verkostoihin liitetystä kiinteistöistä ja näiden omistajista tai haltijoista eli asiakasmäärästä, ei liittyneiden

kiinteistöjen henkilömäärästä. Asiakasmäärä on tyypillisesti vähemmän vaihteleva kuin henkilömäärä, sillä kerran laitoksen verkostoon liitetyn kiinteistön omistaja/haltija säilyy asiakkaana, vaikka osa kiinteistöllä asuvista henkilöstä muuttaisikin pois. Henkilömäärän seuraaminen lisäksi laitosten työmäärää ja vaatisi resursseja varsinkin sellaisissa tilanteissa, joissa liitetyissä kiinteistöissä asuvien henkilöiden määrä on lähellä 50 henkilöä ja vaihtelee mahdollisesti vuosittain. Asiassa pyydetään harkitsemaan henkilömäärän muuttamista asiakasmääräksi tai laitokseen liitettyjen kiinteistöjen määräksi. Tällöin määritelmä olisi selkeämpi ja vastaisi nykykäytäntöä ja määritelmän toteutumista olisi myös helpompi valvoa.

Lisäksi luonnoksessa hallituksen esitykseksi ei ole selvennetty sitä, kuinka pysyvä tila laitoksen määrittäminen vesihuoltolaitokseksi on ja on epäselvää, onko rajatapauksissa vaarana se, että laitos määritettäisiin jonakin vuonna vesihuoltolaitokseksi ja toisena vuonna ei. Nykyisen lain mukaan vesihuoltolaitoksella tarkoitetaan laitosta, joka huolehtii yhdyskunnan vesihuollosta kunnan hyväksymällä toiminta-alueella. Toiminta-aluepäätös ja täten myös laitoksen määrittäminen vesihuoltolaitokseksi on verrattain pysyvä asiantila. Asiaa pyydetään selventämään, koska muuten vaarana on, että yllä mainitun mukaisesti vesihuoltolaitokseksi määrittäminen voi vaihdella jopa vuosittain.

4 a § Viranomaisen valvontatehtävät

Viranomaisen valvontatehtävien selventäminen on kannatettavaa. Rinnakkaisten valvontatehtävien osalta asiassa jää epäselväksi, miksi molemmille on ehdotettu toimivalta ratkaista asia. Tämä voi vaatia tuplaresursseja ja valmiutta ratkaista asioita molemmissa viranomaisissa, kun ratkaisuvälillä voitaisiin asettaa vain toiselle viranomaiselle. Pidämme myös mahdollisena, että rinnakkainen toimivalta, voi johtaa myös siihen, ettei kumpikaan taho ota aktiivista roolia asian ratkaisemiseksi ja asiassa saattaa syntyä päällekkäistä työtä. Kannatamme muutosta, jossa rinnakkaiset valvontatehtävät jaetaan viranomaisten kesken.

23 § Sopimusehtojen muuttaminen

Lisäys 23 §:n 1 momentin 3 kohtaan on sinänsä kannatettava. Samalla olisi kuitenkin hyvä ottaa kantaa siihen, mikä on hyväksyttävä enimmäistaso maksujen muuttamiselle riippumatta siitä, millä perusteella sopimusehtoja muutetaan. Tällä hetkellä vesihuoltolain 23 §:n 1 momentin 1 kohdan mukaan pääsääntö on, että sopimuksen muuttaminen on mahdollista vain sopimusehdoissa yksilöidyillä perusteilla ja edellyttäen, että sopimuksen sisältö ei kokonaisuutena olennaisesti muutu. Maksuja ja sopimusehtoja voidaan muuttaa myös 2 ja 3 kohdassa säädetyin perustein eli lainsäädännön muutoksen tai viranomaispäätöksen johdosta tai erityisestä syystä olosuhteiden olennaisesti muututtua, jolloin sopimuksen sisältöön voi tehdä myös olennaisia muutoksia.

Mikäli kyse ei ole lainsäädännön muuttumisesta, viranomaispäätöksestä tai olosuhteiden olennaisesta muuttumisesta, muutosoikeutta tulee arvioida 23 §:n 1 momentin 1 kohdan perusteella. Tällöin sopimuksen mukaisten maksujen muuttamiselle tulee olla sopimusehdoissa yksilöity peruste eikä sopimus saa kokonaisuutena olennaisesti muuttua. Nyt on muodostunut jonkin verran Kuluttajariitalautakunnan ratkaisukäytäntöä (esim. asiat D/157/39/2019 ja D5679/39/2021) ja on perustellusti todettu, että vesihuollon palvelut eroavat esimerkiksi sähköenergian toimittamista ja sähkönsiirtoa koskevista palveluista. Tämä on selvää, koska vesihuollon

kustannuksiin vaikuttaa suurelta osin myös kotitaloudessa asuvien henkilöiden määrä sekä vedenkäyttötottumukset.

Lakimuutosten yhteydessä olisi hyvä selvittää, miten vesihuoltolain ja kuluttajansuojalainsäädännön yhteensovittamista voitaisiin parhaiten edistää. Asiassa on nimittäin edelleen hieman epäselvää, kuinka paljon vesihuoltopalveluiden hintoja voidaan korottaa ja voidaanko hintoja korottaa esimerkiksi 20 % per käytettävissä oleva palvelu ilman arviointia kiinteistöllä olevien kuluttajien lukumäärästä vai tehdäänkö hintojen muuttumisen kohtuullisuusarviointi per sopimus per liittynyt kiinteistö vai tehdäänkö kohtuullisuusarviointi per sopimus per kuluttajien lukumäärä kiinteistöllä vai muulla tavoin.

Näkemykseni mukaan talousvesipalvelut ja jätevesipalvelut on ymmärrettävä kahdeksi eri palveluksi, vaikka niistä useimmiten sovitaan samalla sopimuksella. Tämä johtuu siitä, että vesihuollon asiakkaalla voi olla käytettävissään vain jompikumpi palvelu tai molemmat ja siitä, että hintojen korotuksen perusteena voi olla esimerkiksi investoinnit, jotka liittyvät vain toiseen palveluun. On myös selvää, ettei vesihuoltolaitoksella ole käytettävissään liittyneellä kiinteistöllä olevien kuluttajien lukumäärää. Jos asiassa kuitenkin sovelletaan kokonaisarviointia yksittäisen asiakkaan ja sopimuksen osalta eli ikään kuin niputetaan molemmat palvelut yhteen, koska asiasta on sovittu yhdellä sopimuksella ja katsotaan, että liittynyt kiinteistö on ikään kuin yksi kuluttaja, ei hintoja voida korottaa kovin nopeasti, vaikka tarve siihen olisi välttämätön.

On ymmärrettävää, että suuri kertakorotus maksuihin muuttaa sopimusta olennaisesti ja sitä tulisi välttää. On kuitenkin selvää, että vesihuoltolaitokset ovat saattaneet tehdä virheitä tai laiminlyöntejä aikaisemmassa päätöksenteossa hintojen korottamisen osalta. Monesti hintojen korottamiseen liittyvät kysymykset ovat myös politisoituneita, eikä hintoja ole välttämättä riittävästi korotettu aikojen saatossa siten, että tilanne vastaisi voimassa olevaa lainsäädäntöä, jossa pyrkimyksenä on aiheuttamisperiaatteen noudattaminen ja se, että maksujen tulee olla sellaiset, että pitkällä aikavälillä voidaan kattaa vesihuoltolaitoksen uus- ja korjausinvestoinnit ja kustannukset.

Näin ollen, mikäli vesihuoltolaitos haluaisi korjata tilanteen voimassa olevaa lainsäädäntöä vastaavaksi ja korottaa hintoja vastaamaan edes nykyistä kustannustasoa päästäkseen edes nollatulokseen tai vieläpä siten, että pitkällä aikavälillä voidaan kattaa vesihuoltolaitoksen uus- ja korjausinvestoinnit ja kustannukset, ei sillä välttämättä ole keinoja siihen kuluttajansuojan vuoksi. On täysin hyväksyttävää ja ymmärrettävää, että hintojen korotuksen yhteydessä arvioidaan, mikä on kohtuullinen korotuksen taso ja tässä yhteydessä otetaan huomioon kuluttajien asema ja se, ettei tilanne muodostu kohtuuttomaksi heidän osaltaan. Vesihuoltolaitosten näkökulmasta tulisi kuitenkin pohtia myös sitä, mikä on laitokselle kohtuullista – etenkin, jos palveluita on myyty aikaisemmin alihintaan joko tiedostaen tai tiedostamatta. On myös huomioitava, että mikäli hintojen korottamista joudutaan tekemään kovin maltillisesti korostuneen kuluttajansuojan vuoksi, se voi aiheuttaa enemmän kuluja kasvaneiden rahoituskustannusten vuoksi ja siten tulla lopulta kalliimmaksi kuluttajille.

Ehdotamme, että vesihuoltolaitoksille tulisi sallia hintojen korottaminen ja lainsäädännön vaatimusten käyttöönotto ilman, että valvontaviranomaiset puuttuvat asiaan – varsinkin niissä tilanteissa, joissa on kyse mahdollisista virheistä ja laiminlyönneistä hintojen korottamisessa pidemmällä ajanjaksolla ja kyse on tavoitteesta korjata tilanne eli lähinnä maksujen muuttamisesta vastaamaan aiheutuneita kustannuksia ilman, että asiaan voidaan soveltaa 23 §:n 2 ja 3 kohdassa todettua. Vaihtoehtoisesti tai lisäksi ehdotamme, että vesihuoltolaissa säädetään sähkömarkkinalain tapaan sallitusta enimmäiskorotuksesta per käytettävissä oleva palvelu. Ehdotamme, että

korotuksen enimmäismäärään otetaan kantaa sekä prosentuaalisesti että euromääräisesti, esimerkiksi siten, että korotus, joka nostaa kustannuksia 200 euroa tai vähemmän vuodessa per käytettävissä oleva palvelu ei pääsääntöisesti voida pitää kuluttajan kannalta kohtuuttomana, vaikka korotus samalla ylittäisi 20 prosenttia.

24 § Sopimuksen irtisanominen

Sopimuksen irtisanomiseen ehdotetut muutokset ovat kannatettavia. Ehdotamme, että samalla selvennetään laitoksen oikeutta irtisanoa 21 §:ssä tarkoitettu sopimus verkostoon liittämistä, jos laitos irtisanoa 21 §:ssä tarkoitettua sopimuksen laitoksen palvelujen toimittamisesta ja käyttämisestä, kun vesihuollon palvelu on keskeytetty 26 §:ssä säädetyillä perusteilla ja keskeytys on jatkunut yli kuusi kuukautta tai muulla perusteella silloin, jos sen voimassa pitäminen olisi muuten kohtuutonta.

Tilanteissa, joissa käyttösopimus on irtisanottu, ei ole tarkoituksenmukaista jättää voimaan itse liittymissopimusta, ellei siihen ole erityisiä perusteita. Tämä johtuu siitä, että arvioitaessa palvelujen toimittamisesta ja käyttämisestä tehdyn sopimuksen irtisanomista on jo tehty kohtuuttomuusarviointia ja arviointia siitä, onko perusteita pitää asiakkuutta voimassa. Tätä kohtuuttomuutta arvioitaessa on jo pitänyt ottaa huomioon esimerkiksi yhtäältä laitoksella oleva vesihuoltolaitoksen kunnossapitovelvollisuus ja toisaalta kiinteistön mahdollinen tarve käyttää vastaisuudessa vesihuoltolaitoksen palveluja. Jos sitten on päädytty siihen, että käyttösopimuksen voimassa pitäminen olisi kohtuutonta tai vesihuollon palvelu on keskeytetty 26 §:ssä säädetyillä perusteilla ja keskeytys on jatkunut yli kuusi kuukautta, ei ole välttämättä mielekästä pitää myöskään voimassa 21 §:ssä tarkoitettua sopimusta verkostoon liittämistä. Edellä mainituissa tilanteissa laitoksilla on oltava mahdollisuus irtisanoa myös sopimus verkostoon liittämistä, ellei tosiaan ole jotain syytä, että liittymissopimus halutaan jättää voimaan tai sellainen tilanne, jossa kiinteistön haltijan kanssa tehty sopimus laitoksen palvelujen toimittamisesta ja käyttämisestä on päätetty ja tilalle astuu voimaan kiinteistön omistajan kanssa tehty käyttösopimus.

Lähtökohtana vesihuollossa on pidettävä sitä, että molemmat sopimukset eli sopimus verkostoon liittämistä ja käyttösopimus eli sopimus laitoksen palvelujen toimittamisesta ja käyttämisestä ymmärretään koherenttina kokonaisuutena, kun huomioidaan osapuolten kunnossapitovelvoitteet ja maksuja koskevat (erityisesti perusmaksut ja ne kustannukset, joita niillä on tarkoitus kattaa) säännökset. Mikäli laitoksella ei ole mahdollisuutta irtisanoa 21 §:ssä tarkoitettua sopimusta verkostoon liittämistä näissä tilanteissa, voidaan ajautua tilanteeseen, jossa laitos on velvollinen huolehtimaan vesijohto- ja viemäriverkostosta liittämiskohtaan asti, mutta liittämiskohdasta eteenpäin kukaan ei vastaa kiinteistön vesi- ja viemärlaitteistosta. Tilanne voi johtaa myös siihen, ettei laitokselle kerry riittävästi tuloja kyseisen verkostoon liitetyn kiinteistön osalta; esimerkiksi silloin, kun perusmaksutulot eivät kata verkostoon liitetyn kiinteistön aiheuttamia kustannuksia ja muita maksuperusteita ei ole käytettävissä, kun kiinteistöllä ei ole voimassa olevaa sopimusta palvelujen toimittamisesta ja käyttämisestä. Jos laitokselle ei kerry riittävästi tuloja verkostoon liitetystä kiinteistöstä, mutta sillä ei ole mahdollista irtisanoa 21 §:ssä tarkoitettua sopimusta verkostoon liittämistä 24 §:n 1 momentin tai 24 §:n 3 momentin perusteella, tilanne johtaa kohtuuttomuuteen.

Huomiot muista hallituksen esityksen kohdista

Seuraavissa kohdissa on epäselvyyttä säännöskohtaisten perusteluiden sekä luonnostellun lakiehdotuksen välillä. Asiassa pyydetään selventämään, onko tarkoituksena säilyttää vallitseva tilanne vai muuttaa lakia säännöskohtaisten perusteluiden mukaisesti.

3 § Määritelmät

Säännöskohtaisissa perusteluissa (s. 40) on sanottu, että pykälän 1 kohdan määritelmää vesihuollosta ehdotetaan tarkennettavaksi siten, että määritelmä kattaisi myös veden ottamisen talousvetenä käytettäväksi. Kyseistä kohtaa ei kuitenkaan ole muutettu lakiehdotuksessa (s. 89) tai rinnakkaistekstissä (s. 104–105).

16 § Tiedoksisaanti ja tiedottamisvelvollisuus

Säännöskohtaisissa perusteluissa (s. 68) on sanottu, että pykälä 1 kirjoitettaisiin uudelleen siten, että jatkossa vesihuoltolaitoksella ja asiakkaalla olisi oikeus saada toisiltaan vesihuoltolaitoksen verkostoon liittämisen sekä vesihuollon hoitamisen kannalta tarpeelliset tiedot. Kyseistä kohtaa ei kuitenkaan ole muutettu lakiehdotuksessa (s. 97) tai rinnakkaistekstissä (s. 119–120).

16 a § Ympäristötietoja sisältävien asiakirjojen julkisuus

Säännöskohtaisissa perusteluissa (s. 69) on sanottu, että pykälän 1 momentista poistettaisiin kohta, jonka mukaan velvollisuuteen edistää ympäristötietojen saantia sovelletaan julkisuuslakia. Kyseistä kohtaa ei kuitenkaan ole muutettu lakiehdotuksessa (s. 97) tai rinnakkaistekstissä (s. 120).

Muut huomiot

Luonnoksessa hallituksen esitykseksi on paljon kannatettavia seikkoja, kuten kunnan määräysvallan säilyttäminen, säännökset kunnan vesihuoltosuunnitelmasta ja vesihuoltolaitoksen omaisuudenhallintasuunnitelmasta sekä vesihuollon maksujen kustannuskattavuutta korostavat säännökset.

Arjonen Maria
Laki ja Vesi Oy Turku